

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Alešem Korejtkem ve věci

žalobce: **M. S.**, státní příslušnost Ukrajina,
zastoupený advokátem Janem Lipavským
se sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Policie České republiky**
Ředitelství služby cizinecké policie
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 2. 2020, č. j. CPR-37922-3/ČJ-2019-930310-V243, a ze dne 11. 2. 2020, č. j. CPR-37922-4/ČJ-2019-930310-V243,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Dne 22. 8. 2019 od 9.00 hod. do 9.30 hod. provedli policisté Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Odboru cizinecké policie, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, v součinnosti s pracovníky Inspektorátu práce pro Královehradecký a Pardubický kraj, pobytovou kontrolu v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále

též „zákon č. 326/1999 Sb.“ či „zákon o pobytu cizinců“), v Žamberku, Havlíčkovu nábřeží, na stavbě s názvem „*Divoká Orlice, Žamberk, protipovodňová ochrana*“, přičemž zde při výkonu pracovní činnosti spočívající v přípravě ocelových výztuží do betonu zastihla žalobce, který v rozporu s § 103 písm. v) zákona o pobytu cizinců neprokázal, že má oprávnění pro výkon pracovní činnosti. Cestovní pas žalobce byl opatřen pouze dlouhodobým vízem typu „D“ (účel vydání víza „05A“, platnost od 30. 4. 2019 do 28. 12. 2019, délka pobytu 180 dnů, počet vstupů MULT) vydaným Polskou republikou dne 24. 4. 2019 na konzulátu ve Lvově. Z cestovního pasu žalobce bylo dále patrné, že žalobce vstoupil na území smluvních států schengenského prostoru dne 8. 5. 2019 přes hraniční přechod Vylok (Ukrajina) – Tiszabecz (Maďarsko).

2. Policisté provádějící kontrolu dále na místě v rámci pobytové kontroly kontaktovali přítomného odpovědného zástupce hlavního zhotovitele stavby (MADOS MT, s. r. o., se sídlem č.p. 51, 517 41 Lupenice, jejímž jediným jednatelem a společníkem je I. M., dat. nar. ..., č.p. ..., L.) – stavbyvedoucího M. Š. M. Š. potvrdil, že žalobce na stavbě provádí stavební práce.
3. Vzhledem k tomu, že zjištěné skutečnosti nasvědčovaly tomu, že žalobce je na území České republiky zaměstnán bez platného oprávnění k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, tedy se dopustil jednání, pro které lze jeho pobyt na území České republiky ukončit nebo zahájit řízení o správním vyhoštění, byl zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o Policii ČR“), a současně s ním bylo zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb.
4. V průběhu řízení o správním vyhoštění byl žalobce vyslechnut, přičemž uvedl, že si v dubnu roku 2019 zařídil polské pracovní vízum a v Polsku pracoval jako ošetřovatel drůbeže a poté jako svářeč velkoobjemových přepravek na zeleninu. Pro jaký konkrétní subjekt v Polsku pracoval, žalobce neví. Jednoho dne mu kamarád řekl, že „*se v České republice daly vydělat velké peníze*“, a proto „*si v Polsku vzal dovolenou s tím, že pojede domů na Ukrajinu*“, ale ve skutečnosti „*odjel do České republiky za prací*“, „*vyzkoušet si, jak se pracuje v České republice*“. Do České republiky přicestoval dne 12. 8. 2019. Zde mu „*známý z Ukrajiny, který pracoval ve firmě MADOS MT, s. r.o., řekl, že shánějí pracovníky v Žamberku na stavbě protipovodňového opatření*“. Na stavbě začal pracovat dne 20. 8. 2019, v úmyslu měl žalobce „*pracovat asi jeden měsíc*“. Pracoval na přípravě ocelových výztuží do betonu a vykonával též další práce dle potřeby. Pracovní oděv, ochranné pomůcky, další pomůcky a pracovní nářadí mu poskytla MADOS MT, s. r.o. Pracoval každý den od 6.00 hod do 17.00 hod. Práci musel žalobce vykonávat osobně, nemohl za sebe poslat někoho jiného. Práci mu zadávali pracovníci MADOS MT, s. r.o., kteří též určovali nástup do práce, pracovní dobu, pracovní úkoly a pracovní postupy. Taktéž vstupní školení z BOZP zajistil pan Š. z MADOS MT, s. r. o. Za odvedenou práci měl žalobce slíbeno od stavbyvedoucího (Š.) z MADOS MT, s. r. o., 100,- Kč za hodinu práce (byť zatím nedostal nic), práci tedy rozhodně dle žalobce nelze vnímat jako občanskou nebo kamarádskou výpomoc, žalobce „*si chtěl vydělat peníze, a proto respektoval pokyny stavbyvedoucího a dalších osob a své chování podřizoval jejich pokynům*“. Dále žalobce uvedl, že není držitelem českého povolení k zaměstnání a že si je vědom toho, že pracuje na území České republiky nelegálně, „*chtěl si však vydělat nějaké peníze*“. Na území České republiky či na území

jiného členského státu Evropské unie žalobce nemá rodinné příslušníky či jiné blízké osoby, nemá zde ani majetek, závazky, sociální či kulturní vazby, v České republice je „pouze kvůli penězům“. Rodinu má na Ukrajině, kde žije v bytě u matky, je s ní v kontaktu prostřednictvím mobilního telefonu. Je zdravý, s ničím se neléčí. Zakarpatskou oblast, kde žije, považuje žalobce za bezpečnou, návratu se neobává, snad jen že by musel do armády, byl totiž „odstřelovač“. Vzhledem k výše uvedenému žalobce konstatoval, že případné vyhoštění by pro něj nepředstavovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, vyhoštění by mělo dopad pouze ekonomický.

5. Z živnostenského rejstříku bylo dále zjištěno, že žalobce není držitelem živnostenského oprávnění pro výkon samostatné výdělečné činnosti a nezastává funkci statutárního orgánu nebo společníka v obchodní společnosti se sídlem na území České republiky. Dle sdělení Úřadu práce ČR žalobci též nebylo vydáno povolení k zaměstnání.
6. Vzhledem k výše uvedenému bylo žalobci rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 10. 2. 2020, č. j. CPR-37922-3/ČJ-2019-930310-V243[ve znění opravného usnesení Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 5. 3. 2020, č. j. CPR-37922-6/ČJ-2019-930310-V243], ve spojení s rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 12. 9. 2019, č. j. KRPE-65793-26/ČJ-2019-170022-SV, podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb. uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku, neboť byl na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Současně byla žalobci v souladu s § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 11. 2. 2020, č. j. CPR-37922-4/ČJ-2019-930310-V243, ve spojení s rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 12. 9. 2019, č. j. KRPE-65793-27/ČJ-2019-170022-SV, uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1.000,- Kč.
7. Proti výše uvedeným rozhodnutím žalovaného (která tvoří společně s rozhodnutími správního orgánu prvního stupně materiálně jeden celek) podal žalobce žalobu, v níž namítal, že rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 10. 2. 2020, č. j. CPR-37922-3/ČJ-2019-930310-V243, je nepřezkoumatelné, neboť v rekapitulační části odůvodnění (na straně 2) tohoto rozhodnutí je zmíněná jiná osoba (K. S.) než žalobce. Dle žalobce je rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 10. 2. 2020, č. j. CPR-37922-3/ČJ-2019-930310-V243, nepřezkoumatelné i proto, že žalovaný „vymezil chybně a nevymezil dostatečně a přesně skutkovou podstatu deliktu, kterého se měl žalobce dopustit“ (a ve „výroku rozhodnutí nespécifikoval právní normu, kterou měl žalobce svým jednáním porušit“), a „neodůvodnil naplnění všech znaků závislé práce“.
8. Dále žalobce poukázal na § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o zaměstnanosti“), a namítl, že „bez povolení k zaměstnání na území ČR zaměstnán nebyl“, protože disponoval polským vízem typu D, které jej opravňovalo k zaměstnání na území Polska a na území České republiky „byl k

výkonu činnosti vyslán svým (nespecifikovaným) zaměstnavatelem z Polska“. Dle žalobce „správní orgán měl v rámci součinnosti prověřit v Polsku, zda je zde registrován žalobce jako zaměstnanec u určitého zaměstnavatele, a zda nebyl vyslán k plnění jeho smlouvy o dílo“. Jelikož „správní orgán vyslání jeho osoby na území České republiky jeho polským zaměstnavatelem řádně nezkontroloval a neposuzoval“, porušil § 3 správního řádu (zásada materiální pravdy) a jeho rozhodnutí je opět nepřezkoumatelné.

9. Konečně žalobce vyjádřil přesvědčení, že správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku, je „nepřiměřeně přísné“, dle žalobce „správní orgán neměl důvodu, proč využít tak vysokou sazbu doby vyhoštění, když zákon umožňuje v daném případě správnímu orgánu vyhostit cizince na dobu v rozmezí 0 až 3 let“. Žalobce proto navrhl, aby soud podle § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, v případě, že žalobou napadené rozhodnutí o správním vyhoštění nezruší, alespoň „rozhodl o neuložení správního vyhoštění“.
10. Ze všech výše uvedených důvodů by dle žalobce rozhodnutí o správním vyhoštění mělo být zrušeno a věc by měla být vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Zrušeno by mělo být současně i akcesorické rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady řízení (proti němu však žalobce žádné konkrétní námitky v žalobě neuplatnil, pouze uvedl, že „žalovaný nesprávně rozhodl také o povinnosti náhrady nákladů řízení“).
11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech obsažených v odůvodnění žalobou napadených rozhodnutích, která jsou dle jeho názoru věcně správná a zákonná, a navrhl, aby soud žalobu zamítl. Pouze pro úplnost dodal, že administrativní pochybení, na něž nově žalobce poukazuje v žalobě, bylo dne 5. 3. 2020 napraveno vydáním opravného usnesení č. j. CPR-37922-6/ČJ-2019-930310-V243.
12. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalobou napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Předně soud zdůrazňuje, že žalobce v žalobě v podstatě pouze opakuje námitky uplatněné v řízení před správními orgány (což sám výslovně připouští; srov. též text žaloby a text odvolání ze dne 18. 9. 2019), s nimiž se však správní orgány (zejména žalovaný) řádně vypořádaly v odůvodnění svých rozhodnutí [která soud hodnotí jako plně přezkoumatelná (správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí uvedly, které skutečnosti byly prokázány a které nikoliv, o které důkazy opřely svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídily, jaký učinily závěr o skutkovém stavu a jak věc posoudily po právní stránce), věcně správná a zákonná]. Vzdor uvedenému žalobce v žalobě na argumentaci obsaženou zejména v odůvodnění rozhodnutí žalovaného nijak adekvátně nereagoval [na tomto místě je vhodné připomenout, že uvedení konkrétních žalobních námitek (§ 71 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.) zásadně nelze nahradit opakováním námitek uplatněných v odvolání či snad pouhým odkazem na takové podání, a to proto, že odvolací námitky směřovaly proti jinému rozhodnutí (proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně), než které je předmětem přezkumu soudem (rozhodnutí žalovaného) - k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, či rozsudek téhož soudu ze dne 29. 2. 2008, č. j. 8 Afs 98/2007-73; tyto závěry Nejvyššího

správního soudu obstály i v testu ústavnosti (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 2. 2008, sp. zn. I. ÚS 1841/07)], přičemž za žalobní (či kasační) námitku nelze dle Nejvyššího správního soudu „rozhodně považovat pouhé negace pečlivě odůvodněných závěrů“ správních orgánů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Afs 126/2017 - 43, bod 50). Jelikož soud považuje vypořádání zmíněných námitek ze strany žalovaného za správné, plně odkazuje na odůvodnění jeho rozhodnutí [pokud totiž žaloba neobsahuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správních orgánů, nemusí správní soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, které již přesvědčivě vyslovily správní orgány (podobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 - 128, popř. rozsudek téhož soudu ze dne 4. 3. 2015, č. j. 6 As 72/2014 - 88)], a k věci pouze stručně dodává následující:

14. K žalobcem namítané nepřezkoumatelnosti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 10. 2. 2020, č. j. CPR-37922-3/ČJ-2019-930310-V243, soud uvádí, že dle ustálené soudní praxe nepřezkoumatelnost musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je proto vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38). Takovými vadami výše zmíněné rozhodnutí žalovaného netrpí.
15. Zjevné administrativní pochybení v rekapitulační části odůvodnění (na straně 2) rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 10. 2. 2020, č. j. CPR-37922-3/ČJ-2019-930310-V243, nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí nezpůsobovalo (žalobce byl řádně identifikován ve výrokové části rozhodnutí žalovaného a o totožnosti účastníka řízení tak nebylo sebemenších pochyb). Ostatně právně závazným je pouze výrok rozhodnutí a nikoliv jeho odůvodnění, nadto toto pochybení bylo napraveno opravným usnesením Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 5. 3. 2020, č. j. CPR-37922-6/ČJ-2019-930310-V243, proti němuž žalobce v žalobě žádné námitky neuplatnil.
16. Souhlasit nelze ani s tím, že rozhodnutí žalovaného o správním vyhoštění je nepřezkoumatelné i proto, že žalovaný „vymezil chybně a nevymezil dostatečně a přesně skutkovou podstatu deliktu, kterého se měl žalobce dopustit“ (a ve „výroku rozhodnutí nespecifikoval právní normu, kterou měl žalobce svým jednáním porušit“), a „neodůvodnil naplnění všech znaků závislé práce“. Ve výrokové části rozhodnutí o správním vyhoštění je souladu s § 68 odst. 2 správního řádu uvedeno řešení otázky, která byla předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků. Výrok je dostatečně určitý a srozumitelný, tzn., že z něj je zřejmá vůle správního orgánu, který rozhodnutí vydal. Výroková část napadeného rozhodnutí obsahuje i odkazy na příslušná ustanovení právních předpisů, na jejichž základě bylo napadené rozhodnutí vydáno. Není přitom nezbytné, aby bylo protiprávní jednání cizince ve výroku rozhodnutí popsáno, dle ustálené soudní praxe postačí, je-li protiprávní jednání cizince dostatečně určité a podrobně popsáno v odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 As 98/2010 - 67, ze dne 9. 12. 2010, č. j. 1 As 70/2010 - 99, ze dne 6. 6. 2011, č. j. 2 As 62/2011 - 77, ze dne 23. 5. 2012, č. j. 1 As 38/2012

– 38, ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 As 28/2012 – 33, či ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 – 30).

17. V nyní posuzované věci je jak v odůvodnění rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 12. 9. 2019, č. j. KRPE-65793-26/ČJ-2019-170022-SV, tak v odůvodnění rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2020, č. j. CPR-37922-3/ČJ-2019-930310-V243, protiprávní jednání žalobce dostatečně určité a podrobně popsáno (žalobce byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání) a je zde i uvedeno, jaká konkrétní ustanovení obecně závazných právních předpisů porušil (viz stranu 5 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a stranu 6 a 7 rozhodnutí žalovaného). Odůvodnění rozhodnutí správních orgánů též obsahují plně přezkoumatelný závěr o tom, že v této věci byly naplněny všechny definiční znaky závislé práce (opět viz stranu 5 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a stranu 6 a 7 rozhodnutí žalovaného).
18. Na tomto místě je s ohledem na opakovaně vznášenou námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného zdůraznit, že v soudním řízení správním soud nepřezkoumává odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, nýbrž jeho výrok [§ 71 odst. 1 písm. c), § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.]. Směřuje-li žaloba jen proti důvodům rozhodnutí, je nepřípustná [§ 68 písm. d) s. ř. s.]. Nedostatek odůvodnění proto zásadně nemůže být důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů, nachází-li se ve správním spise dostatek podkladů podporujících závěry žalovaného, resp. výrok jeho rozhodnutí [obdobně např. v trestním řízení platí, že vydal-li orgán činný v trestním řízení usnesení, jehož výrok je věcně správný, nemůže skutečnost, že odůvodnění usnesení není plně v souladu s ustanovením § 134 odst. 2 trestního řádu, vést k jeho zrušení ke stížnosti pro porušení zákona (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 14. 11. 1991, sp. zn. 3 Tz 62/91)]. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž správní orgán opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (to se však v projednávané věci nestalo). Ostatně je notorií, že účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy. Bylo by iracionální (a bylo by ryzím formalismem) rušit správní rozhodnutí v situaci, kdy je zcela zřejmé, že správní orgán by po odstranění vytýkané vady vydal v dalším řízení rozhodnutí se shodným výrokem. Dle ustálené judikatury proto správní soud může výjimečně slevit z nároků na dodržení požadavků § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, nalezne-li ve správním spise dostatečnou oporu pro úvahu, že rozhodnutí správního orgánu je po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, publikovaný pod č. 1389/2007 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009 – 73, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2017, 6 As 302/2016 – 33, bod 25). Obdobně v odůvodnění rozsudku ze dne 11. 1. 2015, č. j. 1 As 229/2014 – 48 (bod 18), Nejvyšší správní soud uvedl, že „*že nedostatečné odůvodnění správního rozhodnutí není důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí, pokud jsou skutkové údaje,*

z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu alespoň v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné“ (shodně srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2013, č. j. 6 Ads 109/2009 – 123, bod 33, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. 6 As 112/2014 – 39, bod 15, či rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 6. 1996, č. j. 6 A 825/95-7). Výše uvedený vývody zdejšího soudu byly v minulosti bez výhrad akceptovány i Nejvyšším správním soudem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2019, č. j. 9 Azs 100/2018 – 30)

19. Pouze pro úplnost a nad rámec nutného odůvodnění soud dodává, že definiční znaky závislé práce jsou vymezeny v § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého je závislá práce vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Ke znakům závislé práce se Nejvyšší správní soud zevrubně vyjádřil v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 – 35, č. 3027/2014 Sb. NSS, na nějž lze v podrobnostech odkázat. Podle tohoto rozsudku *„společným rysem a jakýmsi leitmotivem všech znaků závislé práce vymezených v § 2 odst. 1 zákoníku práce, je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli“*, přičemž zaměstnanec musí práci vykonávat soustavně, osobně a podle zaměstnavatelových pokynů.
20. Soud se zcela ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že práce žalobce naplňovala definiční znaky závislé práce [dle ustálené judikatury jsou orgány Policie České republiky oprávněny samy si učinit závěr, zda cizinec vykonává závislou práci, či nikoliv – srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2017, č. j. 6 Azs 221/2017 – 24, ze dne 6. 12. 2017, č. j. 9 Azs 339/2017 – 41, bod 34, ze dne 6. 12. 2017, č. j. 9 Azs 340/2017 – 43, bod 31, a ze dne 6. 12. 2017, č. j. 9 Azs 391/2017 – 57, bod 46], neboť v řízení bylo spolehlivě prokázáno (viz zejména věrohodnou výpověď žalobce shrnutou pod bodem 4 tohoto rozsudku, která sama o sobě poskytuje dostatečnou oporu skutkovým závěrům správních orgánů – k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2020, č. j. 5 Azs 205/2019 – 34, bod 16), že žalobce po několika dnech [není na závadu, že se činnost dosud v důsledku pobytové kontroly nestihla stát soustavnou, jestliže se takovou podle vůle stran stát měla – což měla, neboť žalobce chtěl pracovat minimálně měsíc (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017, č. j. 6 Azs 261/2017 – 30, bod 16)] osobně vykonával na stavbě (s názvem *„Divoká Orlice, Žamberk, protipovodňová ochrana“*) práci ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet, na základě pokynů, pod kontrolou a za odměnu [odměna sice přísně vzato nepředstavuje samostatný definiční znak závislé práce (jde o povinnost, která zaměstnavateli na základě výkonu práce vzniká), avšak pokud jedna osoba poskytne nebo přislíbí druhé za její činnost odměnu, jde o významnou skutečnost pro posouzení, zda mezi nimi existuje vztah nadřízenosti vyplývající z hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli – k tomu srov. opět rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017, č. j. 6 Azs 261/2017 – 30, bod 14]. Obecně přitom v řízení o správním vyhoštění není podstatné, pro kterého konkrétního zaměstnavatele byla práce vykonávána, kdo konkrétně žalobce úkoloval, kontroloval a jaká byla skutečná odměna zaměstnance. Absence těchto informací totiž nijak neovlivňuje závěr, že žalobce zaměstnání (stavební práce) skutečně po zjištěnou dobu

fakticky vykonával (shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2020, č. j. 1 Azs 1/2020 – 29, bod 22)

21. Nepřípadný je též odkaz žalobce na § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Již v odůvodnění rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31, Nejvyšší správní soud konstatoval, že výjimka z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu, zakotvená v § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, se vztahuje jak na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele, tak i na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly. To však pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo, a neusilují tak o začlenění na český pracovní trh.
22. V daném případě však žalobce nebyl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie. Žalobce v rámci účastnického výsledku jasně uvedl, že „*si v Polsku vzal dovolenou s tím, že pojedje domů na Ukrajinu*“, ale ve skutečnosti „*odjel do České republiky za práci*“, „*vyzkoušet si, jak se pracuje v České republice*“, tzn., že nebyl do České republiky „*vyslán svým zaměstnavatelem z Polska*“. Výpověď žalobce v řízení před správním orgánem prvního stupně přitom soud obdobně jako správní orgány hodnotí jako věrohodnou a poskytující dostatečnou oporu skutkovým závěrům správních orgánů (k tomu srov. již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2020, č. j. 5 Azs 205/2019 – 34, bod 16). Pokud žalobce po vydání prvostupňového rozhodnutí a poté, co uzavřel dohodu o plné moci s advokátem, přišel v odvolacím řízení se skutkovou verzí, že byl do České republiky jemu neznámým polským zaměstnavatelem „*vyslán k plnění jeho smlouvy o dílo*“, pak při porovnání s jeho výpovědí před správním orgánem prvního stupně musí být každému racionálně uvažujícímu jedinci zcela zřejmé, že se jedná o účelové tvrzení, které žalovaný nebyl povinen prověřovat, zvláště když je ze smluvní dokumentace založené ve správním spise zřejmé, že stavební práce realizovaly pouze české obchodní společnosti. Nadto Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně rozhodl, že i v řízení zahajovaném z moci úřední má účastník v souladu s § 52 správního řádu povinnost prokázat, co sám tvrdí, má-li správní orgán z jeho tvrzení vycházet (srov. zejména rozsudek ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011 – 66, z novějších srov. např. rozsudky ze dne 23. 5. 2019, č. j. 5 As 175/2018 – 29, bod 19, ze dne 16. 5. 2019, č. j. 5 As 177/2017 – 49, bod 38, ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 As 254/2015 – 27, ze dne 24. 6. 2013, č. j. 5 As 160/2012 – 44, ze dne 26. 4. 2013, č. j. 5 As 76/2011 – 78). Konkrétně ve věci vedené pod sp. zn. 5 As 229/2017 Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*ačkoliv je řízení o správním deliktu ovládáno mj. zásadou materiální pravdy a zásadou vyšetřovací, nezabývá to účastníka řízení břemene tvrzení a povinnosti prokázat, co sám tvrdí, má-li správní orgán z jeho tvrzení vycházet*“ (rozsudek ze dne 18. 9. 2018, č. j. 5 As 229/2017 – 38, bod 21). Výše uvedené závěry jsou logické, neboť „*ustanovení § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, a tedy i zásadu materiální pravdy a zásadu vyšetřovací v rámci správního řízení je třeba vykládat i s ohledem na požadavek procesní ekonomie, přičemž řízení by mělo být vedeno co nejúčelněji, nejrychleji a nejlevněji*“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 Azs 231/2016 – 29, bod 37). Pokud tedy žalobce předkládal správním orgánům vzhledem k dosavadní skutkovým zjištěním krajně nepravděpodobnou alternativní verzi rozhodného skutkového děje, bylo jeho povinností ji prokázat, chtěl-li, aby z ní správní orgány vycházely. Lze tedy shrnout, že správní orgány

postupovaly v řízení tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro soulad jejich rozhodnutí s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, jejich skutkové závěry jsou správné a plně přezkoumatelné.

23. Souhlasit nelze ani s tím, že správní vyhoštění v délce jednoho roku je „*nepřiměřeně přísné*“ a že „*správní orgán neměl důvodu, proč využít tak vysokou sazbu doby vyhoštění*“.
24. Předně je nutno připomenout, že správní vyhoštění nemá charakter správního trestu [nelze proto v žádném případě aplikovat § 78 odst. 2 s. ř. s., jak navrhol žalobce], ale je svou povahou zvláštním preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 As 28/2012 - 33, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 - 52). Tento závěr je v souladu s judikaturou ESLP, který potvrdil, že řízení o správním vyhoštění není rozhodováním o „*oprávněnosti trestního obvinění*“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy (rozsudek velkého senátu ze dne 5. 10. 2002, Maaouia proti Francii, stížnost č. 39652/98). Dojde-li k naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, může zvrátit vydání rozhodnutí o správním vyhoštění jen liberační důvod podle § 119a odst. 2 téhož zákona (nepřiměřenost zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince ve smyslu demonstrativně vypočtených kritérií přiměřenosti podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Pokud absentují důvody svědčící ve prospěch cizince, nelze postupovat mírněji a je nutno vydat rozhodnutí o správním vyhoštění.
25. Výrok o ukončení pobytu cizince a o stanovení doby zákazu vstupu jsou na sobě závislé, protože teprve jejich společným naplněním dojde ke správnímu vyhoštění ve smyslu zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 93/2012 - 41, či rozsudek téhož soudu ze dne 2. 3. 2017, č. j. 1 Azs 363/2016 - 25). Stanovení doby, po kterou nelze cizinci povolit vstup na území, je podstatnou součástí výroku rozhodnutí o správním vyhoštění. Zákon o pobytu cizinců stanoví v § 119 odst. 1 písm. c), že pro zde uvedené případy lze dobu, po níž nelze cizinci povolit vstup na území, stanovit až na 3 roky. Toto ustanovení tak zakládá správnímu orgánu prostor pro správní uvážení, které je limitováno pouze maximální dobou zákazu vstupu ve vztahu k jednotlivým porušením citovaného zákona (srov. mutatis mutandis - rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 99/2011 - 55, či rozsudek téhož soudu ze dne 14. 5. 2014, č. j. 4 Azs 7/2014 - 36).
26. Správní soudy tedy v tomto směru přezkoumávají pouze to, zda správní orgány správního uvážení nezneužily či nevybočily z jeho mezí. Nejvyšší správní soud proto v minulosti vyslovil, že „*konstatování krajského soudu, že uložení správního vyhoštění na dobu tří let je vzhledem k posuzovanému nezákonnému jednání přiměřené*“, je „*správný a přezkoumatelný závěr, kterým byla žalobní námitka vypořádána*“ (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2015, č. j. 9 Azs 276/2015 - 27, bod 19, a ze dne 17. 2. 2015, č. j. 2 Azs 14/2015 - 31, bod 18).
27. Správní orgány v případě žalobce stanovily dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 1 rok [a prima vista se tak pohybovaly v hranicích vymezených § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, podle kterého Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky], přičemž

zdůraznily (v podrobnostech viz zejména stranu 6 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) především to, že žalobce vědomě porušil obecně závazné právní předpisy na úseku regulace vstupu a pobytu cizinců na území České republiky úmyslně (sám uvedl, že věděl, že v České republice pracuje nelegálně), přičemž pokud by nebyl při náhodné kontrole odhalen, ve svém protiprávním jednání by pokračoval. Na shora popsanych úvahách správního orgánu soud neshledává nic excesivního a dodává, že správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku (tedy v délce odpovídající jedné třetině horní hranice zákonem stanoveného rozmezí) nelze v žádném případě hodnotit jako nepřiměřeně přísné opatření. Naopak se jedná o opatření v obdobných případech běžně ukládané (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech vedených pod sp. zn. 3 Azs 268/2019 – 28, 4 Azs 18/2019 – 32, 7 Azs 154/2019 – 14, 7 Azs 154/2019 – 14, 5 Azs 203/2019 – 20, 5 Azs 165/2019 – 20, 1 Azs 443/2019 – 28, 5 Azs 101/2019 – 15, etc.), setkat se lze naopak i s opatřeními výrazně přísnějšími (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017, č. j. 6 Azs 261/2017 – 30).

28. Správní orgány dospěly též ke správnému závěru, že důsledkem správního vyhoštění nebude nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce (jak žalobce sám připustil), neboť žalobce, který se cítí zdrav, nemá na území České republiky majetek, závazky, sociální, kulturní ani jiné vazby a všichni jeho příbuzní žijí na Ukrajině, kterou Česká republika považuje [s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů - žalobce však žije v Zakarpatské oblasti] za bezpečnou zemi původu (srov. § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb.). Sám žalobce neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179 zákona o pobytu cizinců (srov. § 120a zákona o pobytu cizinců).
29. Nad rámec nutného odůvodnění soud na tomto místě dodává, že bezpečnostní situací na Ukrajině se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval a dospěl k závěru, že ani dříve, ani v současné době nelze situaci na Ukrajině klasifikovat jako tzv. totální konflikt, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný ve východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá (srov. např. usnesení ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 - 69, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, ze dne 11. 2. 2016, č. j. 9 Azs 287/2015 - 20, či ze dne 13. 9. 2016, č. j. 7 Azs 105/2016 - 36). Situace na Ukrajině se přitom od doby, kdy byla uvedena rozhodnutí vydána, nezhoršila, spíše naopak – je všeobecně známo, že se konflikt nešíří do dalších jím dosud nezasažených oblastí (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2020, č. j. 2 Azs 355/2019 – 32, bod 12). Branná povinnost je pak legitimní občanskou povinností (k tomu srov. v podrobnostech rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 7. 2017, č. j. 50 A 3/2017 – 32). Ekonomické důvody (resp. nepříznivá ekonomická situace v zemi původu) a s tím související těžké životní podmínky nejsou taktéž při rozhodování o správním vyhoštění relevantní.
30. Ze všech výše uvedených důvodů nelze přisvědčit žalobci, že žalovaný postupoval nezákonně. Soud proto uzavírá, že rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 10. 2. 2020, č. j. CPR-37922-3/ČJ-2019-930310-V243 (které tvoří společně s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně materiálně jeden celek) bylo vydáno v souladu se zákonem, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a bylo

též přiměřeným způsobem, odpovídajícím povaze a okolnostem věci, odůvodněno (není tedy nepřezkoumatelné). Za těchto okolností nemůže proto obstát ani obecná námitka žalobce, že žalovaný „*nesprávně rozhodl také o povinnosti náhrady nákladů řízení*“. I rozhodnutí o povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou bylo vydáno v souladu s § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2006 Sb. (ostatně žaloba neobsahovala žádnou konkrétní žalobní námitku směřující proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 11. 2. 2020, č. j. CPR-37922-4/ČJ-2019-930310-V243, a proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 12. 9. 2019, č. j. KRPE-65793-27/ČJ-2019-170022-SV).

31. Jelikož ani jedna ze základních žalobních námitek nebyla důvodná, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).
32. Žalobce neměl v soudním řízení úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný byl v řízení před soudem úspěšný, z obsahu spisu je však patrné, že mu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 24. dubna 2020

Aleš Korejtko v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje

soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje